

Дамян Дамянов

Утро

Допивам си кафето. Като него
навън е още черна утринта.
Допушвам си цигарата. И ей го
вкусът лютив и най-пръв на света.
Горещо. Черно. Люто. Но пониква
из тъмното на изгрева лъча.
Да, трябва първо с тъмното да свикна,
да мога светлото след туй да различа.
С горещото да разпозна хладно.
И с черното – да разпозна бял
денят... Горчивото – от сладко...
...И някъде през димните кълба
аз смисля на всичко туй съзирам:
в довършека на своя скъсан сън
в миниатюр отрано репетирам
грамадното, очакващо ме вън.
И аз те благославям, мой ден грещ.
Нарамвам те и те понасям – чист!
Дорде душа-прозорец почернее
и в мрака белне само моят лист.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8557>]